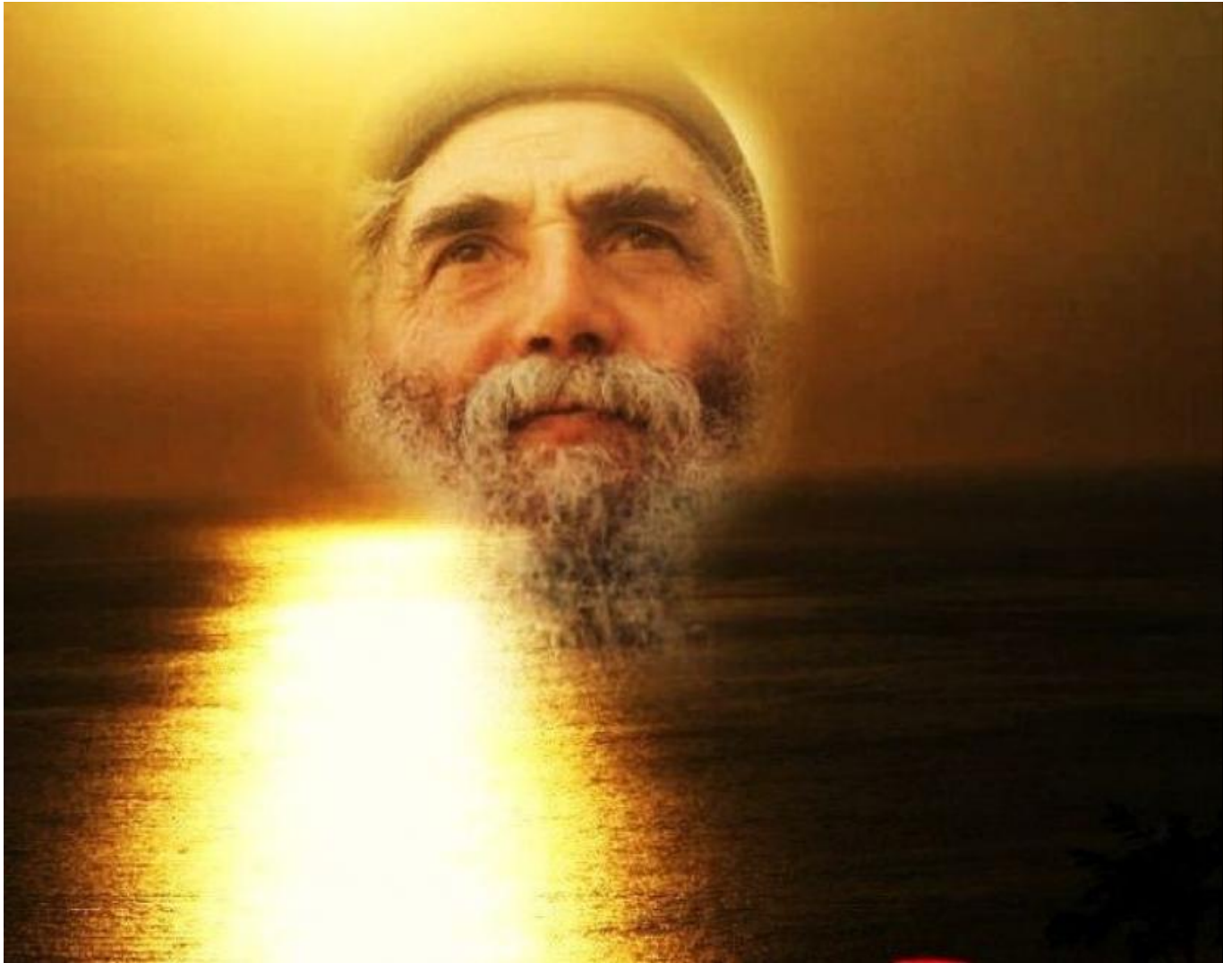

Αγιος Παΐσιος: Θα έρθει καιρός που όλοι θα πιστέψουν...

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Σε έναν κόσμο που καθημερινά καταρρέει μέσα στην σαπίλα της διαφθοράς και του χρήματος, που δυστυχώς χάνεται αίμα σε πολλές γωνιές της γης, οι άνθρωποι έχουμε χάσουμε τον πραγματικό σκοπό της ύπαρξής μας πάνω στη γη. Έχουμε γίνει «θηρία» , και πολεμάμε τον ίδιο μας τον αδελφό.

Σε τέτοιες στιγμές, μία διδαχή ενός απλού ιερέα ή ενός Αγίου, μας κάνει να «επανερχόμαστε», να «ξυπνάμε»...

Ας διαβάσουμε λοιπόν ακόμα μία διδαχή του Παΐσιου κι ας ξεχάσουμε τα μίσση...

«Τα χρόνια περνάνε γρήγορα και οι άνθρωποι γερνάνε. Μην κάθεστε λοιπόν στο σταυροδρόμι. Διαλέξτε ένα Σταυρό, ανάλογα με το φιλότιμό σας και προχωρήστε

σ' ένα δρόμο από τους δύο της Εκκλησίας μας, και μην αργοπορείτε.
Ακολουθείστε τον Χριστό στη Σταύρωση, εάν θέλετε να χαρείτε Αναστάσιμα.

Το ζήτημα είναι να αγιάσουμε, να γίνουμε επίγειοι άγγελοι και να πηγαίνουμε με τις «πνευματικές φτερούγες μας» στον Παράδεισο.

Θα 'ρθεί καιρός που κι αυτοί που δεν πιστεύουν ή πιστεύουν λίγο, θα αλλάξουν και θα παραδεχτούν ότι μόνο η Εκκλησία βοηθάει τους ανθρώπους και την κοινωνία.

Ο Θεός μπορεί να κάνει όλους τους ανθρώπους του κόσμου να μετανοήσουν μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, αν γύριζε λίγο το κουμπί και έκανε ένα σεισμό σ' όλη τη γη. Αμέσως όλοι θα φώναζαν «ήμαρτον - ήμαρτον» και θα κάνανε παρακλήσεις και τάματα. Μετά μια εβδομάδα όμως, όλοι θα έτρεχαν πάλι να διασκεδάσουν. Σε έναν πιστό που εξομολογείται, εκκλησιάζεται, κοινωνάει, ο διάβολος δεν έχει καμιά δύναμη. Σε έναν που δεν είναι πιστός και του δίνει δικαιώματα, έχει μεγάλη εξουσία. Μπορεί σε μια στιγμή να τον κάνει κομμάτια.

Στην γη ήρθαμε για να δώσουμε εξετάσεις. Να κοιτάξουμε να πιάσουμε έστω την πνευματική βάση, να κερδίσουμε τον Παράδεισο, τώρα, γιατί μετεξεταστέους για το Σεπτέμβρη δεν έχει.

Να αγωνιζόμαστε με όλες μας τις δυνάμεις να κερδίσουμε τον Παράδεισο. Χωρίς αγώνα, κανένας δεν μπορεί να εισέλθει σ' αυτόν. Πρέπει να αγαπήσουμε τον κόπο, να μην κοιτάμε τα εύκολα.

Όταν ο άνθρωπος δεν αγαπάει τον Θεό, μετά δεν αγαπάει ούτε τους γονείς του, ούτε το γείτονα του, ούτε το χωριό του, ούτε την πατρίδα του και στο τέλος ο άνθρωπος αυτός είναι τελείως άχρηστος.

Η τιμιότητα του ανθρώπου είναι το ανώτερο Τίμιο ξύλο, δέχεται και τη θεία βοήθεια, ο τίμιος άνθρωπος.»